26ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 7005 — 20 ՅՈՒՆՈՒԱՐ 1909 — ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ — 11 ՄՈՒՀԱՐՐԻՄ 1327 — 2 Février 1909 · 26me année N. 7005

"ԱՐԵՒԵԼՔ„
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. Պոլսոյ համար տարեկան 80 Ղ.
» » վեցամսեայ 45 »
Գաւառներու համար տարեկան 108 »
» » վեցամսեայ 60 »
Օտար երկիրներու համար տարեկան 25 Ֆր.
» » վեցամսեայ 20 »
Թղթատարի ծախքը մեր վրայ

10 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

آره ولك
ارمنيجه يومى و سياسى غزته
صاحب امتيازى قره كجى بوياجيانه
درسعادت غلطه

AREVELK
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons/ple, Galata

10 PARAS

ՊԱՇՏՕՆԱԿԱՆ ՕՑԻՆՊԱԶՈՒԹԻՒՆԻՆ

Ե.

Շարունակենք պատմել, եթէ կը հաճիք։

Ուրիշ նիստի մը մէջ, — չեմ գիտեր քանիերորդը, — ներքին գործոց նախարարը բացատրութիւններ տուաւ Պոլսոյ ապահովութեան մասին։ Վիճակագրական տրամադրիչ տեղեկութիւններ պարզեց. ըսաւ թէ Պոլսոյ ապահովութիւնը աւելի հ՛մակ ապահով է քան որ չէր ապէզ վեց ամիս առաջ. մանաւանդ որ՝ Սահմանադրութեան հռչակման միջոցին տօվարական ոճրագործներն ալ ազատ արձակուեցան և արտասահմանէն ամէն տեսակ մարդիկ թափեցան Պոլիս (ի մէջ այլոց Ահմէտ Բիզա պէյ), որով և բնականաբար աւելի դժուար պիտի ըլլար Պոլսոյ ապահովութիւնը ապահովել. հակառակ ասոր, մէկ ամսուան միջոցին հազիւ թէ վեց մարգկային արարածներ սպանուեցան, հազիւ վիրաւորուած, և հազիւ թէ երկու հարիւր ոսկիի գողութիւններ պատահած են. և ինչ անմեղ գողութիւններ. պանդոկէն հովանոց մը, Մէհմէտ աղային տունէն անպէտ ամաններ, անցորդի մը գրպանէն ադամս թաշկինակ մը (թըթաւոյային կողպուլտը ան ատենը չէր պատահած) և ասոր նման ոչինչ բաներ (ծափեր)։ Պոլիս, ըստ Հիւսէյին Հիլմի փաշայի, աշխարհիս ամէնէն ապահով մայրաքաղաքն է, ուր կրնաս գիշերը գուռդ բաց քնանալ։

Գալով Անատոլուի գաւառներուն մէջ տիրող սովին, ներքին գործերու նախարարը, այդ միեւնոյն նիստին, կարեւոր յայտարարութիւններ ըրաւ, միշտ ջերմիկ ծափահարութիւններով ողջունուած. ըսաւ թէ՝ իրաւ է որ Թուրքիոյ ամէն կողմերէն սովի և սղութեան լուրեր կուգան, բայց պաշտօնական լուրերը (որ ամէնէն վաւերականներն են!) այնքան ազէտալի ցոյց չեն տար կացութիւնը, սովի մեռած մարդ չկայ, սուտ է՝ կ՛ըսէ Հիլմի փաշա։ Սովէ մարդ մեռնի մի այս երկրին մէջ. եղած բան է։

Այժմուն երեսփոխանները իրենց նահանգին դժուարին կացութեանը դարմանն մուրացին նախարարէն։ Նախարարը, որ ամէն բան վարդագոյն կը տեսնէ այս աշխարհիս մէջ, համոզիչ լոզուիչ խօսքերով տեղերին նստեցուց Այտընի երեսփոխանները, որոնք արցունքներն սրբելով՝ իրենք ալ սկսան մոլեգնօրէն ծափահարել ներքին գործերու նախարարը, որ յաղթանակով դուրս ելաւ՝ ցոյց տալով թէ ո՛ր ատիճան ստոյգ և վաւերական տեղեկութիւններ ունէր երկրին ներքին գործերու մասին։

Կարգը եկած էր ելմտական նախարար Զիա փաշային, որ յաջորդ նիստին մէջ բացատրութիւններ տուաւ սա վերին ատիճանի կարեւոր երեք հարցումներուն. 1.— Ինչո՞ւ չափազանց ամականներ կը տրուին հանգստեան թոշակ ստացողներուն։— 2.— Ինչո՞ւ համար իշղրումի ամրոցներուն չհնութիւնները համար տուրք կը հաւաքուի և այդ տուրքին վրայ ալ յաւելում կ՛ըլլայ։ 3.— Ինչո՞ւ համար ելմտական ծրագիրը տակաւին երեսի. Ժողովին չհաղորդուեցաւ։ Պէտք է ըսել, ի պատիւ երեսփոխաններուն, որ ոչի ի բուին և ոտն առ ոտն առիւծարար մաքառեցան նախարարին հետ՝ այս ինչուներուն գոհացուցիչ պատասխանները առնելու համար։ Ժողովին մէնոլորտին մէջ այն օրը արեւադարձային չերմութիւն տիրեց, և բարապանը փութացին մարել վառարանները։ Այսուհանդերձ նախարարը անխռով դիմադրեց իր կատաղի հարցապնդիչներուն և, էհ, իր միւս պաշտօնակիցներուն չափ թէկուզ անանկ մոլեգնաբորբ ծափեր չվրնեց, նորէն մանանկի յաջողութեամբ մը կրցաւ մեկնիլ ժողովասրահէն։ Այս նիստին մասնաւոր չահեկանութիւնը հոն կը կայանար որ՝ այն օրը հանգստեան չափազանց թոշակ ստացողները իրենց գայրոյթէն մռնչեցին և բառնագք ցոյց տուին մեր երկրին անաչառ ներկայացուցիչներուն, երբ միւս կողմէ, անդին, էրզրումի համբաւաւոր բերդերը՝ իրենց հիմերէն դողացին՝ երբ կեանքերնուն դէմ էր որ կը դառադրուէր այդ բոպէին։

Առողջայդ նիստի մը նիւթ մասակարբեց՝ բանտարկուած և արգելափակուած նախկին նախարարներուն խնդիրը։ Ինչէ՞ր լեզու ելան այն օրը. Խորհրդարանին ոսկեդրուագ օրմերն անգամ չարժեցան՝ բողոքի ձեւով։ Եւ այդ օրը, նմանապէս, տեղի ունեցաւ բան մը որուն նմանը ոչ միայն Օսմ. Խորհրդարանին այլեւ աշխարհիս ոչ և է մէկ խորհրդարանին մէջ թերեւս տեղի չէր ունեցած երբէք։ Նախկին համբաւաւոր յանգիստ և հարստահարիչ Բիրինճճիզատէ Արիֆ էֆ., որ հիմա արհեստը փոխելով երեսփոխան եղած է և որուն ձեռքին մէջ կը գտնուի, մամուռ, սահմանադրական Թուրքիոյ ճակատագիրը, ոտքի ելաւ և ամբաստանեց ներքին գործերու նախկին նախարար Մէմտուհ փաշան, Թուլց անոր ոճրապարտ արարքները, անոր չհամաւասարութիւնները, սա Բիրինճճիզատէ Արիֆ էֆ.ն, Տիգրան նահապետ բարեբարոյ և ազնուագործ և պարկեշտ երեսփոխանը։ Հարստահարիչն հարստահարիչին, ոճրագործը ոճրագործին, աւազակը աւազակին դէմ։ Ինչ թեպետ, տէր իմ Աստուած։ Եւ Մուսթաֆան, Զոհրապն Մուսթաֆան,—Շապին Թարանիսարի քարիպտուղ ներկայացուցիչը,—որ՝ գործնականին մէջ՝ քար կը հանէր Բիրինճճիզատէին, այդ օրը, իր այծի ցանցառ մրուքը ձեռքը առած՝ ապշութեամբ դիտուց սակայն Արիֆին ու անոր չնական թուրքն։ Զմայլեցաւ անոր վրայ, մանաւանդ անոր համար որ ինքը, թէեւ նախկին նոյնքան քաշկռտրով մագործ և կոստոյաններու անկնուն կազմակերպիչ, ափսո՛ս, որ զուրկ էր այն յանդուգն ու լրբութի համարձակութենէն, որով Բիրինճճիզատէ Մէմտուհին դէմ կ՛ելլար Օսմ. Խորհրդարանին հանդիսաւորութեանը մէջ։ Բայց սա Բիզա Թէվֆիք պէյը ի՛նչ պաղ ջուր մը լեցուց գործին տաքութեանը մէջ՝ երբոր ելաւ յայտարարեց— պատասխանելով Զոհրապ էֆ ի — թէ՝ ակէ առաջ ազատութիւն պահանջող Հայերը կեղեքզներէն չտերը կը տեսնէին որ դեռ կուսակալութեան պաշտօններ կը վարեն, և... (ասիկա ըսողն ալ մենք ենք) երեսփոխանութեան ամոռներուն վրայ կը բազմին։ Ուրեմն, կը չարունակէ Բիզա Թէվֆիք պէյ, այսօր մեր ձեռքը գտնուած օրէնքը արգելք մը չէ եղած անոնց (նախկին հարստահարիչներուն)՝ կուսակալութեան պաշտօններ վարելուն։ Ճշմարտութեան սիփիտրար ձայնը չատ քիչ անգամ կը բարձրանայ մեր Խորհրդարանին մէջ, և զթալսատբար Բիզա Թէվֆիքները չատ սակաւաթիւ են հոն։

Եր. ՍՐՄԱՔԵՇԱՆԼԵԱՆ

ԱՇՈՒՂԱՆԱՆ

ՁՈՐՍ ՎԿԱՅԱՐԱՆՆԵՐ

Նէ որ անցաւ անառագաստ,
Ներա տապանն ես գըրեցի,
Այսպէս ըսի. «Կը հանգչիմ ատ,
Օր մը միայն կեանք վայլեցի»։

Նէ որ անցաւ նոր պսակուած.
Այդ տապանն ալ ես գրրեցի,
Ըսել տուի. «Օր մ՛եմ ապրած,
Որ խուլ բողոք մ՛էր կանացի»։

Երկուքն ալ թօսիս, թարմ բամբիշներ,
Երկուքն ալ կէս մը յոռետես,
Զոր ձայն մը ան՛ըր, մահաբերէր,
Ըրաւ իրենց մօրմէն անտես։

* * *

Ան որ անցաւ հառաչելով,
Իր սէրին՝ վատ, հասցէին՝ զիրկ..
Գրըել տուի իր իսկ բերնով.
«Անգո՛ւթ, վ՛ըր կը տեսնուինք»։

Ատոնց քով կայ բեհիլիան մ՛ալ
Որուն անունն լոկ գըրեցի,
Եւ կրնային չատեր ճանչնալ
Իր իսկութիւնը լեռնցի։

Երբ այդ կուտամ ամէն տարի,
Մահարութիւնը կը դադմ վըրաս
Տապաններուն զոր գըրեցի,
Ուր թաղած եմ չ՛որս Ապենիաց։

ԼԵՒՈՆ ԻՍՍԱՀԱԿՆԵԱՆ

ՆՈՐ ԱԶԳԱՊԵՏԸ

Մեր համազգի բողոքականները կենդանութեան նշաններ ցոյց կուտան։ Կարծեմ քառորդ դարէն աւելի է որ միեւնոյն ազգապետին անունը լսուած է հրապարակի վրայ։ Եթէ քննադատելի ալ չըլլար իր ազգապետութիւնը, ամէնամեծարութեան հետ նոր ազգապետի մը գոյութիւնը կարեւոր էր։

Եւ որովհետեւ ալ ոչ եւս է հինը, կ՛արժէ քանի մը տող գրել։ Ցակոբ էֆ. Պօյաճեան, իրաւ ազգապետ մեր համազգի բողոքականներուն, քննադատուեցաւ շատ, թէ ինքնակամ, անկախ գործից. վարչութեան չրջանակը կազմեցին այնպիսի մարդիկ որոնք հետուէն կամ մօտէն, կապակցութիւններ, գործի առնչութիւններ ունէին։ Անոր հետ ազգապետարանն ալ իր անձնական գործատուքն էր. այսպէս գործեց իր տեղին մէջ, իր մարդոցը մէջ, այնպիսի ուղղութեամբ մը, այնպիսի ազդեցութեամբ մը ուր չէր կրնար հասնիլ ո և իցէ պիտողութիւն, ո և իցէ կարծիք. իր մարդկը հարկ չտեսան այդ մասին, ուրիշներն ալ որոնք կոչուած էին գործակցելու, աւելորդ սեպեցին դիտողութիւն ընելու, և կամ արիւթիւն չունենան։ Այդ դրութեան մէջ քալեցին, կ՛ըսեն, ազգապետարանին գործերը ու քալեց ինքը ազգապետը։

Դիտողութեան արժանի կէտ մըն ալ, ուրիշ տեսակէտով, սա է որ Պօյաճեան էֆէնտի, իր պաշտօնի բոլոր տեւողութեանը մէջ, միշտ լաւ յարաբերութիւն ունեցաւ Պատրիարքարանի հետ։ Այդ պէտք է յիշել ի պատիւ իրեն։ Եւ միեւնոյն ատեն, կրնանք ըսել թէ իր օրովը, կրօնական մոլեռանդութիւնը զգալի կերպով տեղի տուաւ անխորտակ ըմբռնումներու և բողոքական երիտասարդներ, աղնիւ ոգիով, յեղափոխութեան միեւնոյն հիւանդութենէն վարակուած, իրենց զգացումները, իրենց սիրտը տուին կրօնականէ աւելի բարձրագոյն սփիւռքներու։ Չեմ ըսեր թէ ազգապետը ինքնին դրդիչ մըն էր այդ մասին, այլ, որքան որ տեսնուեցաւ, եղած չարժումներէն զգեցուկ մը չեղաւ ինքը։ Ու ատ է որ հին կառավարութիւնը, երբեմն Բողոքականին և Լուսաւորչականին մէջ խոր դրած տեսել, յանկարծ փոխեց իր հայեացքը և սկսաւ կրօնական անուններու տակ հատուածեալ Հայերը միեւնոյն աչքով դիտել և միեւնոյն ազէտքներուն տակ միացնել. — ծառայութիւն մը որ եթէ գիտակցօրէն ընէր, տեսակ մը երախտագիտութիւն պիտի խլէր այսօր մեզմէ։ Նոյն բանը եղաւ կաթոլիկ Հայերու համար։ Ես առանձին հրճուանքով կը սիրեի այդ բռնական միացումը. Հայ անունին տիրապետութիւն, բռնապետական վարչութեան, իր ոստիկաններուն, իր լրտեսներուն, իր ժուրնալներուն ձեռքով։

Հիմա որ Պօյաճեան էֆէնտի իր քաղաքներէն ներս ժողվէ ազգապետութենէն, ու պէտք է որ ալ ժողվէ, մեր համազգի բողոքականները անոր յաջորդ կ՛ընտրեն գիտութեան անհատ մը. այնպիսի նորութիւն որ կ՛արժէ ուշադրութեան առնել։

Տոքթ. Նագգաշեան, նորընտիրը, բժիշկ է. գլխաւորաբար, իբրեւ մասնագիտութիւն, մշակած է ակնաբուժութեան ճիւղը և միեւնոյն ատեն օքհաթիօր է։

Այդ բաւը բացատրելու համար, ուրեմն ըսելիքներս։ Երկու տարի առաջ, Գալատիայէն Գաթամանի հրաւիրուեցաւ հեռագիրներով, թախանձագին նամակներով։ Իր հանգիստէն առաջ, նահանգին այլեւայլ կողմերէն կեդրոնը թափած էին արդէն կաղեր, կոյրեր, գոռացեալներ։ Անհնար էր կարծել թէ այդ եղեւնիներու և հրաչալի անտառներու երկիրը իր ծոցին մէջ կը կրէր մարդկային այդպիսի ու այդքան թշուառութիւններ, որ նայելն անգամ զարհուրանք էր։ Կիներ, աղջիկներ, նոյնպէս ենթակայ մարմնեղէն անդրակիլի աղէտքներու։

Հասաւ Տոքթ. Նագգաշեան. բժիշկան վկայականը արձանագրուեցաւ Թագաւորական մէջ։ Ու սկսաւ գործել իր դանակովը։ Դուք դիտած էք թէ ինչպէս լաւ պարտիզպան մը, իր կարիչը ձեռքը, կը հարթէ ծառերը, տունկերը կարատելով, թափելով այն մասերը որոնք մինչեւ մարմինին վրայ կը մնային իրենց մակարդակ և կը պատրաստէ անոր արմատական մնունդը։ Բժիշկը ճիշդ այդ արուեստը ի գործ կը դնէր տառապագին մարմիններու վրայ՝ իր դանակի տուր սայրին տալով պարարներ, փութիւններ, վէրքեր, որոնք թերեւս տակաւին այսօր ալ անմուն են բժշկութեան մէջ։

Տգէտ խուժանը որ մինչեւ այդ րոպէն, կանգալի համակերպութեամբ մը, նախապատմող տեսութեան մը վերագրած էր այդ զարհուրելի չուառութիւնները, խռովայոյզ ցնցուեցաւ իր կրօնային համազգումներուն մէջ, և գիտութեան ու արուեստի տեղ, նախանամական չնորհք մը տեսնել ուզեց բժիշկին մանկերուն վրայ որոնք դանակին սայրը կը վարէին։

Ու ինչ տեսաւ. կոյրերը լոյս առին, կաղերը քալեցին, մեռած մարմիններ, փոութեան մէջ զազրաթորմի, նորագուեցան, ու գժոխային չուառութիւններ կը սրբուէին, կը չնջուէին դանակով մը։

Այդքան չահեկան դէմք մը, մարդասէր չուառութեանց մէջ արձանացած ազնուական պատկերի մը պէս, հարկաւորապաս անտարբեր չէր թողուր զինք. բժշկին հանգստի ժամերուն կը սպրդէր իր սրահէն ներս, և ժամերով կը լսէր զինքը իր կատարած դերերուն մէջ։

1895էն իլած է իր բժշկական ասպարէզին մէջ, մինչեւ Գաթամանէն՝ հազարաւոր գործողութիւններ կատարած է Փոքր-Ասիոյ զանազան քաղաքներուն մէջ, և կեանքը ափուած օրհնակ դանակի մը և աքսընէլադործ մատներու չնորհիւ.— դանակով ափառոր մնծամարտ մը մտուան անողոք մանգալին դէմ որով յաղնական դիցաբանութիւնը կը զինէ այդ յաղթանական կմախային ծերունը։

Երախտագիտութեան անհուն և բաղմադիմի ցոյցերու մէջ, որոնց մէջ անցած է բժիշկ Նագգաչեան, հանդիպած է նաև մարդկային այնպիսի ապաշնորհութեանց օրինակ սարսափով կը համակեն ամէն հոգի։ Օսման անուն մէկը, ժամանակին և իր յանձնապատասխանութենէն օգտուելով, Զօք Մարզուան կ՛երթայ գոհեր գտնելու։ Ինչպէ՞ս մը կուգայ կարիճի մը ձեռքէն և անցք մը կը բանայ անոր մէկ թեւին վրայ, երկրորդ մը կը հասնի անոր հասեւէն և ծակ մը կը բանայ մէկ սրունքին վրայ։ Օսման, գլուխը կոր, կը բերուի Առանա, դարմանուելու այդ քաղաքի կառավարական հիւանդանոցին մէջ։

Վէրքերը պէտք եղածին պէս չեն դարմանուիր, և Օսմանի ոտքն ու սրունքը կը դատապարտուին սղոցուելու։ Նագգաչեան վրայ կը հասնի. որոշած բժշկական վճիռը կը չնչէ, և չորս ամիս կը խնամէ իր անձնական դարմանոցը բերել տալով։ Օրին մէկը, իր իսկ դաստակէն մարթ հանելով, կը դնէ Օսմանի թեւին(*) վրայ։

Օսմանը կ՛առողջանայ. ո՛չ թեւին վրայ բան մը կը մնայ և ոչ սրունքին վրայ։

Քանի մը օր հազիւ անցած, բժիշկը կը կոչուի հարցաքննիչ դատաւորէն։ Օսմանը ամբաստանագիր մը մատուցած է և որով կը յայտարարէ թէ կեավուռ Տօքթորը ուզած է զինքը թունաւորել որուհետեւ հայերու դէմ կռիւի դիմած է եղեր։ Բարերախտաբար հարցաքննիչը լաւ ըմբռնած է որ դրդում կայ գործին մէջ և ամբաստանութիւնը չնչուած է պարզաբար բժիշկէն դրամ չորթելու համար։

Գործը կ՛անցնի անհետեւանք. և Օսմանը, դարձի եկած, կը դիմէ բժիշկին. դրուումն և դրամի տեսակէտը կը յայտարարէ և անոր ոտքը իյնալով, ներում կը խնդրէ։

Ցանուած ծաղիկներու մէջ, ուրկէ կ՛անցնի ու անցած է Նագգաչեան, արուեստակցութեան չարաթոյն նախանձը տեղ տեղ ցցուած է իր դէմը չարչուքի։ Նոյնը եղաւ Գաթաֆէմուհիի մէջ. պաշտօնական անունի ներքեւ։ Բայց հոս ալ, թէպէտ բժիշկ մը (*), տարիներով Բարիզ և բարիզեան ընկերութեանց մէջ ապրած, կանգնեցաւ ապերաժաութեանց դէմ, և ի հեճուկս քրիստոնեայ բժիշկներու, հիացումով կը խօսէր հայ բժիշկին արուեստի մասին և զայրոյթով կը դիտէր յաջողակ մսխանքը իր օձապատոյտ գալարներովը։

Այս տողերը կը գրեմ հրճուանքով ի պատիւ այն արուեստին ու դանակին որոնք հրաշքի գործ կը կատարեն, և ի պատիւ այն ցնդին որուն կը պատկանի Նագգաչեան։

Թերեւս չատերու զարմանալի թուին գրածներս գրեթէ անծանօթ դէմքի մը համար։ Այո, բժիշկը այնքան համեստ է որ փառքով քալած տեղը, բառերով բան մը ընել առած չէ հրապարակի վրայ։

Ազգապետութիւնն ալ իր փառքին վրայ ոչինչ կ՛աւելցնէ. բայց կը կարծեմ որ, այդ պաշտօնը յանձն առնելէն ետքը, փառք մը պիտի աւելցնէ ազգապետութեան վրայ։ Իր միաքն ու լեզուն ալ հատու են իր դանակին պէս, և բնա՛ւ չեմ տարակուսիր որ բարոյական մակարուծական փառութիւնները կուտայ իր դանակին բերնին և կը թափէ վար։

Իր առաջին գործը կ՛ըլլայ անշուշտ ընդհանուր ժողով գումարել արուած օրինական սահմանին մէջ, առաջարկել որ ընտրուի Մանախասմբ մը և խմբագրէ վարչական օրէնք մը։ Եւ որպէս զի այդ օրէնքը իր բարոյական ազդեցութիւնը կարենայ տասնել Թուրքիոյ բոլոր Բողոքականներուն մէջ, հարկ է այդպիսի արտադրութիւններ ներմուծել։ Իսկ եթէ, ինչպէս կը լսուի, նախամեծար կը հաստատի որ նախկին վարչութիւնը, ուղէ ինքը, առժամանակ մը, գաշտչուլ գործին մէջ և օրինդրական դեր ունենայ, բոլորովին անտեղի է. և ատ՝ կրկնակ տեսութեամբ, նախ որ հինը, իր հնութիւնովը, երթալու է անդարձ և առանց գանգատների, երկրորդ որ վարչութիւնը օրէնդրական իրաւունք չպէտք է ունենայ։

Գալով Մայր Ազգութեան հետ առնչութեանց մասին, ես բնաւ կասկած չունիմ որ բժիշկ Ազգապետի օրով ա՛լ աւելի սերտիլ կ՛ըլլան յարաբերութիւնները։ Բժիշկը այն հայ անհատն է որ գիտէ թէ ցեղային իրաւունքները չեն սահմանափակուիր կրօնական այս կամ այն ըմբռնումներուն տակ, հաւատիք ունիմ կարծելու թէ ազգային հարց մը միայն աւելի լայն տեղ կ՛ունենայ բժիշկ Ազգապետին սրտին վրայ։ Իր առաջին ամուսնութիւնը կնքուած է միսիոներուհիի մը հետ որուն սրտին ամէնէն մօտիկ գործը եղած է մտնել Հայաստանի խորերը և գործակցիլ հայ յեղափոխութեան։ Ափսոս որ կանխաս հիւանդութիւն մը անկանգնելի զարկած է այդ համակրելի էութիւնը՝ իր կեանքին իրբեւ չարունակութիւն թողլով փոքրիկ մը, Աբրա, նշանակ աչքերով, գեղձան մազերով որոնք կը յիշեցնեն իր ամերիկուհի մայրիկը։ Ես առանձին խանդաղատանքով կը սեւեռէի Աբրան ու երբ Գաթաֆէմուհիէ մեկնելէ առաջ, Թղթի կտորիկներ կը հասցնէի բժիշկին, գորովանքով կը գրէի Աբրայի անունը։ Այն առենը գաղտնիք մըն էր առ ա՛լ կրնար գիտնալ թէ բժիշկը կինութեան առած էր այս աներիկուհին, որովհետեւ գերագոյն միսիոնարութեան մը ձգտումը ունէր. ու ինծի անուշ էր փոքրիկ Աբրայի անունը դնել Թղթի կտորիկներուս մէջ իր մօրը յիշատակին համար։

Արդ, կը ծափահարեմ նոր ազգապետին վրայ, սքանչելագործ մասիները վիրաբուժական գանակի մը վրայ, կը ծափահարեմ իր համեստութիւնը և անոնց վրայ՝ հրճուանքով կը ծափահարեմ աղնիւ Հայը։

ՀԱՅԱՆԳ

(*) Ա.յսօր իսկ կարելի է տեսնել բժիշկին թեւին վրայ կտրուած մարթին տեղերը։

(*) Տոքթ. Աւլի Սայիպ պէյ, այն ա տենը աքսորական Գաթաֆէմուհիի մէջ, և հիմա «Հուդուգը Ումումիէ»ի յառաջդիմաէր անօքլնը։

"ԱՐԵՒԵԼՔ„ի ԹԵՐԹՕՆԸ

ՐԱՖՖԻ

ՍԱՄՈՒԷԼ

ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՎԷՊ

(113)

Դ.

ԱՐԱՔՍԻ ՈՐՈԳԱՅԹՆԵՐԸ

Ոչ, ընդհակառակն,— պատասխանեց հայրը ժպտալով,—նա՝ որքան դիւրագրգիռ է, որքան յամառ է, այնքան և խելացի է։ Նրան կարելի է մոմի նման դէպի ամէն կողմ չուռ տալ։ Դա Շապուհ Արքայից Արքայի ախոռապան ամենաբնական նժոյգներից է, որ ընծայ էր ստացել Համաւերանի իշխանից։ Երբ վերջին անգամ ներկայացայ Արքային իմ խնամուն հրաժէշտը տալու, նա պարգեւեց ինձ այդ նժոյգը, ասելով. «Ինա՛, Մամիկոնեան տէ՛ր, պայծառ Արամազդի օգնութեանն եմ յանձնում քեզ, գնա՛, և այդ նժոյգով կատարիր քո արշաւանքը Հայաստանում, նա անպատճառ բարեբեր ու բարեյաղող ազդեցութիւն կունենայ քո ձեռնարկութիւնների վրայ»։

Վերջին խօսքերի միջոցին հայրը ձեռքը մեկնեց դէպի Սամուէլի նժոյգի ճակատը, հարցնելով.

—Դու դեռ չե՞ս նկատել այդ սպիտակ աստղը նրա ճակատին։—Նա ցոյց տուեց բաղկաթ խալը, որ ճերմակ աստղի նման քնութիւնը նկարել էր նժոյգի ճակատի մէջ սեղմում։

—Առաջին անգամն եմ տեսնում,—ասաց Սամուէլը։

—Դա յաղողութեան նշան է,—կրկնեց հայրը։

—Ջը գիտեմ՝ որքան այդ աստղը կառաջնորդէ ինձ դէպի յաղողութիւն... ասաց Սամուէլը երկդիմի ժպտալով։— Բայց, կարծեմ, մենք ճահճների մօտով ենք գնում։ Այդ կողմերում թաղթաղուկ տեղեր չատ կան։ Կարող է պատահել, որ Շապուհ արքայի ընծայած նժոյգի աստղը իր նշանակութիւնը կորցնի Արաքսի թաղթաղուկների մէջ...

—Կարող է պատահել,—ասաց հայրը, թագցնելով իր ահաճութիւնը, որ պատճառեց նրան որդու կծու և հեգնական անկարկութիւնը։—Բայց մենք թաղթաղուկներից անցանք արդէն։

Հօր և որդու խօսակցութեան միջոցին մօտեցաւ պատանի Արտաւազդը։

—Ես թաղթաղուկներից չեմ վախենում,—ասաց նա ուրախ դէմքով։—Իմ ձին, թէեւ յաղողութեան աստղ չունի, բայց անդունդների վրայից անգամ կարող է թռչել։ Սամուէլը ի զուր նաղ է անում։ Նա գիտէ միշտ այսպէս թանգ ծախել իւր չնորքը։ Տեսէ՛ք, ես ինչպէս եմ խաղացնում իմ ձիուն։

Առանց սպասելու, որ խնդրուն նրան, պատանին, իւր ձիու սանձը սաստիկ քաշելով, սկսեց մարակել և զայրացնել նրան, որ աւելի գրգռէ։ Ձին տաքացաւ, բորբոքուեցաւ սկսեց սաստիկ ոստիւններ գործել։ Նրա ահագին թռիչքները նայողի վրայ սարսափ էին ազդում։ Սմէն վայրկեան կարելի էր սպասել, որ զայրացած նժոյգը իւր յանդուգն հեծեալին գետին կը նետէ։ Բայց պատանին նրա հետ ամուր կերպով ձուլուած էր, կարծես, նրա անգամներից մէկը լիներ։ Նա այնքան ալար և համարձակ էր պահում իրան, որ անկարելի էր երեւակայել այն ասպետն ինքնավստահութիւն։

Երբ ձին բոլորովին բորբոքուեցաւ, պատանին սկսեց զանազան ճարպիկ չըրջանների գծել տափարակի վրայ։ Ձին իւր բոլոր թափով պտոյտվում էր, իսկ ինքը, մի և նոյն ժամանակ, զարմանալի արագութեամբ անցնում էր նրա պարանոցով և կրկին նստում թամբի վրայ։ Այդ միջոցին նա մի արագաշարժ ճախարակ էր, որ դոլովվում էր իւր առանցքի չուրջը։ Նրան հետեւեցին մի քանի պարիկ պատանիներ, որոնց ճարպկութիւնները եւս ոչ սակաւ հետաքրքիր էին։ Բայց ամենքը նախանձան պատանի Արտաւազդի գործողութիւնների առջեւ, մանաւանդ երբ սկսեց նա իր անհարիւր նիզակաւորը կատարել։ Ձիու արարչաւ փախուստի միջոցին նետում էր նիզակը, և ամեն անգամ նիզակը չեչտակի կերպով ցցուած էր մնում նշանակած կէտի վրայ, առանց իւր նպատակից վրիպելու։ Նա իսկոյն կայծակի նման հասնում էր, խլում էր նիզակը և կրկին նետում էր։ Իսկ երբ պատանեակը էր, որ նիզակը իւր ծայրի վրայ ցցուած չէր մնում, այլ վայր էր ընկնում, այդ դէպքում, նա առանց մի րոպէ կորցնելու, չուառով վրայ էր հասնում և, առանց ոտները ասպնդակներից հանելու, թամբի միջից թեքվում էր, և բարձրացնում էր ընկած նիզակը։

Երբեմն հետամուտ էր լինում իւր հետ մրցող պարիկ պատանիներին, որոնք այնպէս էին ձեւացնում, իբր թէ խուսափում են նրանից։ Այդ միջոցին մանկահասակ հերոսը, կարծես թէ, աճում էր, մեծանում էր նոյնի աչքում, և ահարկու կերպարանք էր ստանում։ Արծուի արագութեամբ վրայ էր հասնում, և նրա սխոյեաններին խիստ սակաւ անգամ էր յաջողվում իրանց վահաններով յետ նահանջել նրա նիզակի զարկը, թէեւ վնասելու նպատակով չէր հարուածում։ Իսկ երբ ինքն էր փախուստ տալիս, սխոյանները նրա ձիու բարձրացրած փոշուն անգամ չէին հասնում։

Մի քանի այլ զինամարզութիւններ եւս կատարուեցան, մինչեւ ամեն կողմից յառնեցան հաւանութեան բազմաձայն աղաղակներ. «Շա՛տ ապրի Արտաւազդը, չա՛տ ապրի Արտաւազդը»... Պատանին քրտնած, կարմրած, մօտեցաւ խմբին։ Նրա վառվռուն աչքերը՝ ուժերի սաստիկ լարուելուց՝ փայլում էին մանկական ոգեւորութեան բոլոր կնճռքով։

—Դու քո զարմանալի ճարպկութիւնները մեր պատանիներին, Արտաւազդ,—նկատեց պարսից Կարէն զօրապետը։— Ասպարէզի փառքը քեզ է պատկանում։

Արտաւազդը, որ երբեմն ցուցամոլի անվեղ պարծենկոտութիւն ունէր, այս անգամ ինքն եւս հասկանալով իր գերազանցութիւնը, համեստութեամբ պատասխանեց.

—Ո՛չ, տէր զօրապետ, ձեր պատանիները, երեւի, ինձանցից ինձ, որովհետեւ ես մի նոր հիւր էի նրանց խմբի մէջ։

—Ընդհակառակն, նրանք խիստ անխնայ կերպով էին մաքառում քեզ հետ, բայց դու հրաշալի քաջութեամբ պաշտպանվում էիր։—Այժմեանից քո ճակատի վրայ փայլում է ապագայ հերոսի աստղը։

—Ինչպէս Սամուէլի նժոյգի ճակատի վրայ,—ծիծաղելով աւելացրեց զուարճախօս պատանին։

—Կատակը մի կողմ,—նկատեց Մերուժանը մի առանձին նախազգուշութեամբ։

Դու մի բան կը դառնաս, և անպատճառ լաւ բան։

Բաւական ժամանակ պատանին խօսակցութեան առարկայ էր դարձել, մինչեւ հասան Արաքսի ափերին։ Այդ կողմերում Արաքսի ափերը ծածկուած էին փափուկ, կարմրագոյն աւազով։ Նոյն պարարտ փափկութեան վրայ աճել էին զանազան թուփեր և թաւախիտ մացառներ, որ կանանչ ժապաւէնի նման զարդարում էին նրա գեղեցիկ եզերքը։ Ջուրը նոյն պէս կարմիր գոյն էր ստացել։ Գետը, անցնելով կարմրագոյն լեռների միջոցով, և իւր ընթացքում քերելով նրանց կուրծքը, ստացել էր և նրանց գոյնը։

Այդ կողմերում Արաքսի վազազ և լուռ ընթացքը այնպիսի տպաւորութիւն էր գործում, կարծես թէ, ջուրը կանգնած լինէր։ Գետի մէջտեղում, գեղեցիկ օաթսի նման, երեւում էր «Իշխանաց կղզին», որի վրայ պէտք է կատարուէր այնօրեայ որոշումը։

Կղզին գետի ձախ կողմից աւելի մօտ էր ցամաքին, որից բաժանուած էր բաւական անձուկ նեղուցով։ Որսորդութեան ժամանակ գնում էին նեղուցի վրայ տախտակեայ չարժական կամուրջ և անցնում էին, իսկ միւս ժամանակներում վար էին առնում կամուրջը։ Այժմ դրած էր։ Նրա մի ծայրը՝ ցամաքի կողմից՝ յենուած էր ամուր տպաւորի վրայ, միւս ծայրը՝ կղզու կողմից՝ դրած էր արհեստական թումբի վրայ։ Կամուրջի տակից սրինգաց կերպով վազում էր ջուրը, որ բաւական խորութիւն ունէր։ Կամուրջը այնքան նեղ էր և երկար, որ ամեն անգամ մի ձիաւոր միայն կարող էր անցնել։ Այդ էր պատճառը, որ բաւական ժամանակ տեւեց, մինչեւ ամենքը անցան։

(Շարունակելի)

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑ

ՈՒՐԱԽԱՑՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ՈՒՍՈՒՑՈՒԱԾ

Հրատարակչատուն Տաճատ տպագրեալ հանդիսացեալ 500,000 ռուբլի կանխիկ կապիտալով

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ռուսաստանի մէջ 3 ռուբլի, արտասահման 5 ռուբլի

Ամսագիր գրականութեան, գիտութեան, արուեստի եւ հասարակական կեանքի

Հրատարակութեան տարի 1-ին

Խմբագիր-հրատարակիչ Ա. ՏԱՃԱՏԵԱՆ

Խմբագրութիւն եւ հրատարակչատուն՝ Մոսկուա, Մեծ Լուբեանկա, Ա. Տաճատեանի տուն

Հեռաձայն 1-30-ի

ԱՄՍԱԳՐԻ ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆԸ

Ա. ՏԱՃԱՏԵԱՆ — Ինքնակենսագրական գրութիւն

ՄԱՐՏԻՐՈՍ ՍԱՐԵԱՆ — Ինքնանկարագրական գրութիւն

ՀՐԱՆՏ ՆԱԶԱՐ

Ա. ՊՈԼՈՍԻ ՄԱՍԼԱՆ ԸՆԴԴԵՄ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԵԿԵՂԵՑԻՆԵՐԻՆ

ՆԱՀԱՊԵՏ — Հունվարի 16-ին 1909 թվականին Ա. Պոլսի Հայկական Ընդհանուր Հիվանդանոցի եկեղեցին կատարվեց Ա. Պոլսի Հայոց Պատրիարքի Գերաշնորհ Մեսրոպ Արքեպիսկոպոսի օծումը։ Ներկա էին Պատրիարքի Տեղապահ Գերաշնորհ Գրիգոր Եպիսկոպոս Զոհրապյանը, Հանրապետական Համալսարանի Տեսուչ Գերաշնորհ Գարեգին Եպիսկոպոս Հովսեփյանը, Ազգային Ժողովի Նախագահ Գերապատիվ Տ. Գրիգոր Վրդ. Զոհրապյանը, Ազգային Ժողովի Անդամներ, Ազգային Հիվանդանոցի Տեսուչ Գերապատիվ Տ. Գարեգին Վրդ. Գալֆայանը, Հանրապետական Համալսարանի Տեսչության Անդամներ, Ազգային Հիվանդանոցի Տնօրեն Տ. Գրիգոր Վրդ. Ալեքսանյանը, Ազգային Հիվանդանոցի Բժշկապետ Տ. Գրիգոր Վրդ. Ղազարյանը, Ազգային Հիվանդանոցի Հոգաբարձության Անդամներ, Ազգային Հիվանդանոցի Բժշկական Խորհրդի Անդամներ, Ազգային Հիվանդանոցի Հոգևոր Դպրոցի Ուսուցիչներ, Ազգային Հիվանդանոցի Հոգևոր Դպրոցի Աշակերտներ, Ազգային Հիվանդանոցի Հոգևոր Դպրոցի Հոգաբարձության Անդամներ, Ազգային Հիվանդանոցի Հոգևոր Դպրոցի Ուսուցչուհիներ, Ազգային Հիվանդանոցի Հոգևոր Դպրոցի Աշակերտուհի

ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱՄԻՆ ԱՄԵՆԱՀԱՐՍՏԱԿԱՆ ՄԻՒԹԻՒՆ

Նուաճեալ ապահովագրական դրամագլուխ 9,500,000 ֆրանկ

Վերապահուած ռիսկեր 142,750,009

ԳԼԽԱՒՈՐ ՆԿԱՏՄԱՄԲ ՀՐԱՒԱՐՈՒԱԾ Է ԱՅՍ ՄԻՒԹԻՒՆԸ ՄԻՆՉԵՒ ՅԱՒԻՏԵԱՆՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՀԱՍՏԱՏՈՒԱԾ ՈՐՊԷՍ ԱՆՈՐԱԿ ԿԱՊԻՏԱԼ ԵՒ ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ ՄԻՒԹԻՒՆ

Ան կը կատարէ հրդեհի, կայծակնահարութեան, պայթումի, ինքնաշարժ կառքերու, ինքնաթիռներու, ցորենի, բամբակի, բերքերու, անասուններու, գործարանի, գործիքներու, ապակիներու, գողութեան, ջրհեղեղի, ցնցումի, ձիւնի, կարկտի, ցրտի, ծանր անձրեւի, ինչպէս նաեւ ամէն տեսակ պատահարներու եւ վնասներու դէմ։

Ան կը վճարէ նաեւ ամէն տեսակ կորուստներ, որոնք կրնան պատահիլ ամէն տեսակ առեւտուրներու, արհեստներու եւ արդիւնաբերութեանց մէջ